

SZABÓ DEZSŐ FÜZETEK

17.

Mit izent Kossuth Lajos?

BUDAPEST
1936. MÁJUS HAVA
LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

*Kergettem a labanc hordát,
Sirattam a szívem sorsát,
Mégsem fordult felém orcád,
Rossz csillaga Magyarország.*

*Sirattalak, nem sirattál,
Pártoltalak, veszni hagytál.
Mindent adtam, mitsem adtál...*

Felelős kiadó: Viradi Béla, Budapest
Betháma nyomda, Budapest, VIII, Gyulai Pál utca 6. sz.
18736 - Felelős: Horváth János

MIT IZENT KOSSUTH LAJOS?

Ezt az izenetet eddig egy dal őrizte meg számunkra. Egy dal, mely nemzedékeknek volt valóságos éneke. Volt legforróbb reménysége, egyetlen vigasztalása, hősiesség, dacos kiegyenesedése a történelem tragikus éjszakájában. Rengeteg álmot, rengeteg vért fizetett ezért a dalért a magyar. És mikor a nagy csőd után idegen paták vissza akarták taposni a lelkekbe ezt a nótát: a magyar zokszó nélkül halt meg a szép legitim akasztófákon, mártír türelemmel senyedett az illő legitim börtönökben: mert lelke mélyén ez a dal ott bontogatta bevézett szárnyait, ott ígért és hívott. És aki hangját hallotta, nem tudott hűtlen lenni a magyar szenvedések nagy szolidaritásához.

1.

Mit izent ebben a dalban az, aki a magyar életakarat riadója volt az elértékezett időben? Mi szegény valószínűtlen magyarok, mi azt hiszegeltük: hogy a felébredt életnek kétségbeesett hívása szól e dalban az idegen kizsákmányolásban agyonfojtogatott, agyoncsalt, agyonrabolt magyarsághoz: Gyertek, ébredjétek az élet jogaihoz, az élet és halál nagy megválasztása hí, hogy kezetekbe vegyétek a fegyvert, mely biztosítja e jogokat számotokra! A ti munkátok, a ti szenvedésetek, a ti véretek bére ez az ország. Ebben az országban csak a magyar nyelv lehet az élet szava, csak a magyarság lehet a történelmi cél és minden munka egysége, csak a magyar sors kőművesei lehet minden föld és minden termés. Gyertek.

vegyétek vissza jogos örökségeteket s a jövő jogát minden idegen rablótól a magyar munka nap-szamosai részére. Ó, magyarok, az elérkezett idő végzetes hívásában csak úgy lehettek termékenyen emberek: ha minden akarattal, minden elszánással végtelenül szeretitek önmagátokat.

Igen, mi azt hittük: ez az izenet szólt ebben a dalban s gyújtotta hősi életre a pislákoló magyar lelkeket. Elismerem, nagy szerénytelenség volt tőlünk, hogy mi magunk, árván lézengő magyarok, mertük magyarázni ezt a nekünk szóló izenetet. Most aztán Isten saját ízléssel kiválasztott népe ránk is pirít. Egy zsidó lap, a Magyar Hírlap, mely kissé komikusan felületes politikai és irodalmi internacionáliskodásával mérnöki pontossággal el tudja találni az ecet- és macesz-vigécek szellemi nívóját, vette magának azt a jóságot, hogy megmagyarázza: mit is izent nekünk Kossuth Lajos.

Ez év április 17-iki számában, a 3-ik oldalon ez a cím ordít a gyanútlan olvasó képébe: „*A faji téveszme a német föld szülötte*”, — írta Kossuth Lajos emlékirataiban. És — a helyet pontosan meg nem jelölve, — egyéb mondatok közt a következőket idézi Kossuth Lajos emlékirataiból:

1. *A faji téveszme a német föld szülötte, éppen a politikában való járatlanság miatt.*

2. *A német fajvédelmi elmélet a középkor visszatérése. Összetévesztik a németek a fajiságot a nemzettel. A nemzet nem közös fajon, nem a leszármazáson alapszik, hanem közös műveltségen, közös múlton, közös munkán, közös reményeken, közös érdekeken, érzelmeken, küzdelmeken. — Csak a nemzeti eszme forraszt-olvaszt egybe, mert ez szereteten alapszik. Ha mi, magyarok a fajiság álláspontjára helyezkednénk, ki kelene zárunk a magyarság köréből például Petőfi*

Sándort, ellenben meg kellene becsülnünk a nemzet magyar származású áruőit.

3. ... A *fajvédelmi jelszót*... Julius Stahl hirdette először a kereszténység félremagyarázásával, a keresztény szeretet megtagadásával és a nemzeti gondolat meghamisításával.

A lap következő, április 18-iki számában már nagyobb hullámot vet a történelmi tanulság. Itt már vezércikké lép elő a dolog. A cím kemény fekete betűkkel kiáltja: *Kossuth Lajos azt üzente*... Itt a kiválasztott újságíró újból megismétli Kossuth kiválasztott mondatait. Aztán, — leöntve egy deci történelmi habarccsal, melyben Szent István és Könyvves Kálmán együtt úsznak Hunyadi Jánossal. Deák Ferenczel és mindenkivel, aki drága és jó — kemény tanácsokat ad a magyarságnak, hogy ne fajoskodjék, mert az a végveszedelem. Egy nemzetet csak a *faj-talanság* menthet meg a halálnak halálából. Különben is, a kiválasztott lap kiválasztott újságírója szerint: *ez a magyar tradíció* tiszta vonala.

Íme: az ember kiad húsz fillért — ennyi a két lapszám ára — és megtudja: mit izent Kossuth Lajos. Ó, Negyvennyolc nagy álmodói, milyen korán mentetek a csataterék véres rögei közé, az akasztófákra, a börtönökbe, az elnyelő sírba. Ha vártatok volna: most húsz fillérért megtudhatnátok, hogy miért tettétek mind ezt. Lám: ilyen a magyar: mindent elsiet. Nekimegy fejével a végzetnek, harcol, ontja vérét, sírba romlik. És aztán csak nyolcvanhét év múlva akad egy jóságos bóher, aki megmagyarázza azt az izenetet, amiért ő mindezt a véres strapát elvégezte.

De bennem, Isten ki nem választott és egészen mellékes csakmagyarjában sápadt kérdések kóroznak föl. mint régi sóhajtások a magyar pusztán:

1. *Kinek izente ezt a szép üzenetet Kossuth Lajos és a fentisztelt lapban ki kinek magyarázza ugyanezt az üzenetet?*

2. *Hol van a történelmi veszély? Mit eredményezett a „magyar tradíció tiszta vonala”?*

3. *Mi a teendő?*

2.

Tegyük föl: van egy apának tíz gyermeke. Kilenc közülök értelmes, szorgalmas, kitűnő tanuló. Éveken át mindig jeles bizonyítványt hoztak haza. A tizedik korlátolt, lusta, rossz tanuló. Éveken át mindig tele volt bizonyítványa elégtelen jegyekkel. Az apa így szól egyszer:

— Aki a lustaság és lelkiismeretlenség tév-eszméjében leledzik, az megtagadja a keresztény kötelességeket, meghamisítja a gyermeki szeretetet. Az az életben sem fog boldogulni és én az ilyenről leveszem apai kezemet, hadd lássa, mire megy egyedül.

Kinek mondta ez az apa ezeket a szavakat? Ha nem kukult meg és édes bor sem vette el a szép eszét: bizonyára nem a kilenc jó gyermeknek. Hiszen ezek sohasem adtak alkalmat ilyen szemrehányásokra s ezekkel szemben értelmetlen üres fecsegés, sőt: hálátlanság volna ez az apai szókirohanás. Ugyebár: csakis és csupán a tizedik rossz gyermeknek szólhattak ezek a szavak?

Kinek izente hát Kossuth Lajos a fennebbi idézeteket? Kossuth, akit szintén nem lehet az édes bor mértéktelen élvezetével, vagy némi szellemi zavarral megvádolni.

5.

A magyarságnak? Teljesen lehetetlen. Ó, a magyar mindig *faj-talan* politikát űzött. Azt űzött már Szent István korában. Mikor német és szláv

vitézekkel koncoltatta föl az ősi magyar lélek hű-
 séges védőit s négyfelé hasítottatta a faji emlékezés
 roppant szimbólumát: Koppányt. És német, szláv
 és olasz papok nehéz csizmáival tapostatta el az
 ősi lélek virágait. *Faj-talan* politikát üztek az ön-
 zetlen magyar urak, mikor — ki rangért, ki
 földért, ki gubáért — odaárulták az országot, a
 földet, az egész magyar népet minden végzetével
 a Habsburg-dinasztiának. Ebből az egyetlen fő
faj-talanságból aztán úgy ömlöttek a mellék *faj-*
talanságok, hogy igazán képtelen csoda, hogy még
 maradt magyar a későbbi liberális politikák szá-
 mára. Német, cseh, morva, tót, vend, horvát
 poroszlók szabták, hóhérolták, gályarabozták, föl-
 dönfutamították a szegény protestáns magyar
 népet, mert Isten szelíd zsoltárai nem akartak le-
 törni az ajkukról. Német és szláv urak árasztották
 el az Állam és az Egyház hatalmi állásait s ide-
 gen szív, idegen érdek, idegen gyűlölet lett a ma-
 gyar nép végzete. *Faj-talan* politikát üzött az
 1867-iki önámítás után a két Tisza, mikor német-
 nek, zsidónak, szlávnak, bárhonnan került bár-
 mily idegennek odaengedtek bankot, ipart, keres-
 kedelmet, sajtót, bürokráciát, csakhogy minden-
 napi hatalmukat támogassák. És idegen kizsák-
 mányolásban döglött a magyar paraszt, lázadozott
 a magyar munkás, senyvedett a magyar szellemi
 munkás. És mindenek koronájául korlátlan *faj-*
talán politikát üzött és üz a kommün bukása óta
a megszervezett magyar halál kurzusa: mely az
 Egyház, a közoktatás, a bürokrácia, a hadsereg,
 a municipium, az ipar, a kereskedelem, a sajtó
 hatalmat és vagyont jelentő helyeit idegeneknek,
 németeknek, megint németeknek, aztán szlávok-
 nak, zsidóknak és megint zsidóknak osztotta szét
 s most már teljesen kezükbe biztosította a jövő
 kiválasztás minden lehetőségét.

Egyetlenegyszer tévedt a magyarság a *faji téveszme* útjára: a *világháborúban*, önzően: meghamisítva a keresztény szeretet s a nemzeti eszme elveit: ő vitte homlokát a gigantikus zivatar minden véres veszélye elé, ő éhezett, tetvesedett, roncsolódott, robbant képtelen arányban a lövészárkok apokaliptikus poklában, ő pusztult végzetes méretű számokban idegen földek rögei közé. Míg a *faj-talanok* itthon sefteltek, csaltak, raboltak, dőzsöltek s orvosaik cinkosságával kikacagták a halál heroikus tántorgóit. De a magyarságnak ezt az egyetlen, fajoskodását a történelem folyamán felmenti az, hogy ezt csupán abból a liberális célból tette, hogy a vérzimankó után a hazai rögök a szelíd magyar falu, a magyar izom és a magyar ész: annál dúsabb kalászokat teremjenek a német, zsidó és szláv *faj-talan* politika számára.

4.

Nyilvánvaló tehát: Kossuth nem a magyarságnak küldte ezt az üzenetet. Ki tudna olyan embertelen lenni, hogy Lear királynak, mikor az már minden kincsét, hanyatló napjai minden biztonságát szétadakozta s mikor a hálátlanság már ott-hontalanná tette saját otthonában — arcátlanul odarikácsolja: — Adakozz még! Adakozz még!

Kinek szól tehát Kossuthnak ez az üzenete?

„*A faji téveszme a német föld szülötte*”, izeni a Magyar Hírlapban Kossuth. Hát ez öreg tévedés s valószínűleg azért keletkezhetett, mert Kossuth is nagyon öreg lehetett, mikor ezt írta. És ha már a tévedéseknél vagyunk, említsük meg az „*üzenet*” egy másik mondatát. Ezt: *A német fajvédelmi elmélet: a középkor visszatérése*. Hát: ez a mondat egyszerűen csacsiság. Felületes, újságírói csacsiság. Az akkor is: ha maga a világ legfőbb szentje a mennyország legfényesebbre puc-

colt székében ülve mondta. A középkort igazán nem lehet vádolni a fajiság uralmával.

De maradjunk az első tévedésnél. A faji „*téveszme*” nem német földön keletkezett. Volt egy faj, mely a fajiságot már akkor *téveszmévé*, irtózatossá, embertelen, gyilkos *téveszmévé* élte, amikor még a németek valahol a Wotan tata könyökénél szorongtak. Ez a faj, amint a vadkan törtető agyart, a kígyó bántó méregfogát terem meg: kitermelt egy rettenetes faji isrtent, melyet a közös vér világtalan gögijében minden más népek minden istene fölé emelt. Mert nem igaz, hogy ez a faj már az ókor vak zavarában eljutott az egy Isten eszméjéhez. Nem: ennek a fajnak tudatában istenek voltak a többi népek istenei is, de gögös vérsovinizmusával a maga istenét az összes többi fölé rakta, mint egyedül imádandót, mint mindenek fölötti uralkodót. Borzalmas arcú volt ez az isten szerves képmása annak a fajnak, mely kitermelt. A féktelen uralomvágy s a könyörtelen bosszú vak cinemintyéjével rémítette a lelkeket a maga tisztelétére. A legkisebb bántásért felelősek voltak a csók ártatlan gyümölcsei hatod és hetediziglen. És amerre a faj vitte hitét, fakadt is az embervér a nyomán és az idegenek által lakott házakat titkos jelek jegyezték meg a bosszúálló angyalok véres pogromja számára. És a határtalan faji gög kitermelt a minden népek közül való kiválasztottság örökétségű imperializmusát. Amint az ő saját istene uralkodik minden istenek fölött, úgy fog ő uralmával minden többi népek fölé kerülni, ó, ez az Isten és ez a faj nem volt liberális, nem volt demokrata, nem volt szabadgondolkodó és a faj nagy ölelésű alkotó szeretetét tényleg mint *téveszmét*, mint a hatalmi téboly embertelen gyilkos *téveszméjét* élte meg. És amikor jött a szelídszemű emberfia s a faji kiválasztottság korlátolt babona-

ját az egyetemes emberi testvériség nagy lelki győzelmévé akarta átalakítani: ez az emberevő faji sovinizmus rátámadt, ráuszította az idegen hatalom poroszloít, megfogta, megtépte, megköpte, megostorozta, töviseket vert belé s aztán keresztre szegezte, hogy öt üvöltő sebe hirdesse: a mi fajiságunk gyűlölet és engeszthetetlen cinemintye minden más emberi szolidaritás ellen. Mi nem akarunk emberré tágulni, mi meg akarunk maradni saját külön érdekeink, saját gyűlöletünk és hatalmi vágyunk könyörtelen harapása, egységében. Nekünk ez nem megváltónk, mi más megváltót várunk, aki csak a miénk, a mi fajunké, a mi anyagi hódításunk és hatalmi vágyunk megjeljesítője.

Aztán ez a faj szétszóródott a világ minden üzlete felé s minden nép kapott belőle ajándékba egy csomót. Ellenséges viszonyok jöttek rá s bezárva, bezsúfolva, elbújva fajisága vak korlátai közé, sajátos lelki vakond, befúrta magát múltjába: ősi kényszerképzeteibe, ősi gyűlöleteibe és több köteléssel, sötétebben maradt meg ókori fajisága téveszméjének világtalan kalickájában, mint valaha. Mikor aztán kezdett derengeni a tizenkilencedik század, az európai nemzetek legjobb fiai, a szellem és a történelmi akarat elküldöttéi versengve küzdtek, hogy behozzák ezt fajt az emberi kultúra, emberi munka, emberi szeretet nagy közösségébe. — Mi széttörjük ghejtótok vaskorlátjait, letéjük a megkülönböztető sárga foltot gvertek, legyetek egyenlő emberek az emberiség dolgos harmóniájában! — És egy nép sem tárt szélesebb ölelést, egy nép sem nyitott korlátlanabb teret ennek a fajnak, mint a magyarság. A magyar irodalom, a magyar művészet legszebb emberi hangjait hallatta e faj védelmére. A magyar politika urai el nem határolt lehetőségeket

nyújtanak neki. És csakhamar e faj kezébe kerül a bank, az ipar, a kereskedelem, a sajtó, Budapest az ó jólétük fővárosa lesz, az egész nemzeti vagyoni óriási hányada kezükbe kerül s ennek hatalmával állam lesz ez a faj a magyar államban.

De a jólét, a korlátlan lehetőségek, a vagyon és hatalom nem tágítottak semmit e szörnyű fajiság s/ük határain. Hiába semmisítették meg, a magyar szellem nagyszerű Don Quijotei a ghettó és sárga folt külső következményeit: ők nem tudtak emberré tágulni és nem tudtak testvéreivé enyhülni annak a népnek, mely oly pazar bőséggel adta nekik az élet minden ajándékát. Lelkileg megmaradtak a ghettó és a sárga folt zord különségében, az ősi gyűlöletek és mohó éhségek parancsában, az embertelen sötét századok Talmudjának irtóztatós mozdításában. A modern kultúra minden kozmetikája, az európai eszmék minden fegyvere, a bolond nyitott szívű, nyitott kezű magyar minden jósága csak arra jó, hogy még elzártabban, önösebben folytassa ókori kényszereszméi, gyűlöletei és sajtóán éhes imperializmusa ádáz fajiságát a végső győzelemig minden más emberi képlet eltiprásával.

Oh, micsoda eltörölhetetlen lecke volt látni ezt a fajiságot a nagy magyar elzuhanás óráiban! A véres üzem csödbe fulladt, a magyar kezekből kicsalták a védőfegyvert. A magyar nép gyermekeinek százezrei véresen, piszkosan, elrongyolódva, éhesen, ezer veszély, ezer ellenséges akarat közt tántorogtak vissza a hazai határok felé: hátha lehet még menteni valamit. Erdély, a Felvidék, a Délvidék és Nyugatmagyarország fölött már látszottak a feléjük nyúló idegen karmok. Azok, akik felelősek voltak a háborúért és mindenért, akik bevitték a magyarságot a mindenkép halálos kockázatba, akiknek napi sportja volt a magyarság

sorsa: mint meggrazziázott szajhák szétszöktek idegen kártyaklubok, idegen bordélyok vigasztalásai felé. Minden összeomlott minden szétilálódott. Egyetlen szervezett egység, egyetlen felkészült öntudat volt az apokaliptikus országban: ennek a fajnak egysége és hódító öntudata. És sajtójában a legszennyesebb vádak rikácsoltak föl a ledöfött magyarság ellen, az ellen a magyarság ellen, melytől mindent kaptak, melynek mindent köszönhetek. És piszkos levánteii ficsúrok, a frontok és börtönök szököttjei, vad uszítással tépték le a hazatántorgó magyar katonák melléről a hősiesség, a kötelességteljesítés, a védő szeretet elismerő jeleit. Azoknak a magyar katonáknak a melléről, akik minden percnyi halálos kockázattal az ő becsutelen üzletüket, gyáva bújásukat is védték. És hogy minden intézést kezükbe ragadtak, a fejtelenség, nyomorúság és gyász ezer nyavajájában vonagló országban csak egy érdeklődésük, egy aggodásuk volt: Hol van antiszemizmus, milyen jelenségei vannak ennek az antiszemizmusnak, kik antiszemiták, mit követtek el eddig az antiszemizmus elfojtására stb. stb. Közben ezer és ezer magyar katona kezéből, akik még szorították a fegyvert, akiknek még volt védő mellük a vér és munka szent határainak védelmére: ezer szómaszlaggal ezer ijesztéssel kicsalták a fegyvert, hogy megmutassák Európa intéző hatalmainak: ők jófiúsabban, alkalmasabban tudnak itt országot csinálni, mint a leszúrt magyarság. Aztán, a kommunizmus címkéje alatt, jóval Hitler előtt, megcsináltak egy végtelenül szűk korlátú, ádázul fajii hitlerizmust. A magyar a politikai megbízhatatlanság szinonimája lett s repült ki mindenünnen. A faj kezébe került minden irányítás, minden hatalom. És saját külön kommunizmusukban győnyörű kifejezésre jutott fajiságuk „felvilágosult

és szabadgondolkodó” vonása: A keresztény templomokba belődöztek, a keresztény processziókat inzultálták, a keresztény papokat bántották. És: húsvétkor macesz-lisztet és húsvéti bort utaltak ki ötezerév előtti kényszerképzetek tiszteletére. Íme: idill is nyillott e sötét fajiság véres szikláin. Melyik az a faj, — faj, mely még fizikai különöségeiben is fajilag elfogult — melynek sötét arcát iderajzoltam? A zsidóság. Kinek izente hát Kossuth Lajos emlékirata fennebb idézett mondasait. A zsidóságnak. Köszönöm az illető zsidó újságírónak, hogy talált egy zsidó lapot, melyben átadhatta fájának a nagy magyar izenetét.

5.

Hogy a „*magyar tradíció tiszta vonala*” mellett milyen minden képzeletet megcsúfoló hazug szuggesztiókat és maszlagolásokat lehet beadni a magyar lelkeknek a „*magyar*” sajtóban, egy-két párhuzamot mutatok be itt. De előre figyelmeztetek mindenkit: nehogy hasonló maszlagolásokkal próbálkozzék a nyám-nyám négereknél, vagy Abesszínia elbúsult feketéinél. Mert keservesen megjárja. Ilyen csak a magyar gyarmaton lehetséges.

Megteremti a zsidóság, mint védő tabut: az antiszemitizmus fogalmát. Ez a fogalom: megalomania és csalás. Hiszen: ha akadna olyan bolond, aki magára vállalná azt a lelki strapát, hogy a Föld minden elképzelhető zsidaját gyűlölje: ez sem volna antiszemita. Mert a zsidóság csak egy kis töredéke a szemita fajnak. A számával és volt kultúrájával reprezentáns szemita faj: az arabság. Tehát: amíg valaki nem gyűlöli az egész arab-ságot, nem antiszemita. Amint nem vagyok anti-gyümölcs-ista, amiért nem eszem meg a vackort.

Az arabságot pedig csakis a zsidóság gyűlöli, mert Palesztinában védi a szemita faj függetlenségét és életérdekeit az angol imperializmus mögé húzódó isidóság ellen. így: amennyiben van antiszemitizmus: csakis a zsidók antiszemiták.

De ez az *antiszemitizmus-tabu* ügyes kis szellemi terrorista eszköz. Ha ők végiggáznak mul-tonkon, lekicsinylik, kigúnyolják, megrágalmaz-nák a keresztény vallások történelmi és társadalmi jelentőségét, ha lebecsülik és megcsúfolják fajunk mély tradícióit, ősi lelki kincseit: az sz^abadgondol-kodás, az felvilágosultság, az huszadikszázadi in-tellektuális díszfelvonulás. Ha mi a legkíméle-tesebb megjegyzést teszünk ötezerévelőtti rögzött képzeitekre, Szeder-estéikre, a Talmud sötét, nem emberi szellemére, ima-tornáik ekzotikus, őskori anakronizmusára: az elfogultság, középkori sötét-ség, gyűlölet: *antiszemitizmus*.

Ha ők lesajnálják, kicsire torzítják, lebecsü-lik Pázmányt, Katona Józsefet, Kuthy Lajost, vagy mást: az a lelkiismeret szabadsága, a kritika méltó-sága, agytröszti házi szabadság. Ha mi a legóva-tosabb kritikát gyakoroljuk az ők minden jerikói trombitával nagygyá kürtölt apró-közepes íróikkal, a Heltaikkal, a Molnár Ferencekkel és másokkal szemben: az megint faji elfogultság és antiszemi-tizmus. De az nem faji elfogultság, amikor egy különben szimpatikus ghe-ttó-klaun a Nyugat folyóiratban Földi Mihálynak egy képtelen tehet-ségtelenségét a Madách Embertragédiájával mondja egyenértékűnek! Így állhatott elő az a helyzet: hogyha egy magyar annyi tehetséggel in-dul az irodalomnak, mint amennyivel Földi Mihály van megkollintva: legfennebb annyi írói lehetőség van előtte, hogy a vasúti állomások mellett barnán komorló deszkaépületekre felírhatja: Hölgyek-nek . . . , Uraknak. A Földi Mihályoknak pedig sok

ezer pengős jövedelmük van és országgá kürtölt írók.

Öt világrészre visították szét, mint faji üldözést és gyilkos antiszemitizmust azt a kis jelentéktelen, ostobán megfaragott numerus clausust. Az ők kezében van úgyszólván az ország egész gazdasági élete. És vállalataik túlnyomó részében még csak egy tized numerus claususocskát sem biztosítanak Magyarországnak, ha csak nem a szolgazemélyzetben. Tehát: ha a zsidóság képtelen arányú hatalmát az ország fölött egy hajszálnyival is korlátozni akarják: az faji elfogultság, antiszemitizmus. Ha a mindenünnen kiszorított magyarság feljajdul egy darab kenyérért: az meghamisított keresztény szeretet és nemzeti érzés, az *Gyűlölet*.

Ha a leghalványabb, legfélénkebb kísérlet történik, hogy szűkebb határok közé szorítsák a zsidó sajtó ridegen öncélú mérges szó-gázait: az a lelkiismeret eltiprása, a sajtószabadság ledöfése, az a „*magyar tradíció tiszta vonalának*” megpiszkolása. Viszont: orgánumaiban s a befolyása alatt álló könyvpiacra a legkönyörtelenebb zsarnoksággal fojt el mindent, ami faji imperializmusának bármily távolról is árthat.

Összegezve: ha a zsidó hódít, zsebel, elnyom: az ajrópai Ember-eszencia, az *Szeretet*, a huszadik század. Ha a kiteszított magyarság élni szeretne, ha egy falatért nyúl ki a keze, ha kéri, hogy neki is hagyjanak egy kis lencsét az otthoni táliban: az faji elvakultság, az *Gyűlölet*, az sötét középkor!

6.

Tehát: a faj életösztone, történelmi öntudata, életének nagy célokba építése veszély és pusztulás. Csak a nemzeti politika a szülő és a lágy kenyér,

meg a sárga lé, mely Hencidától Boncidáig folyik.

És mi erre alázatosan és könyörögve ezt feleljük: Hiszen mi is éppen ezt akarjuk, mi is nemzeti politikát akarunk folytatni. De a nemzeti politikához egy dolog, feltétlenül szükséges: *a Nemzet*. Ez pedig még nálunk nincs, ezt akarjuk most megteremteni. Nemzetet pedig a fajok sokféleségében nyelve, organikus céljai, kultúrája egységében az a faj teremt, mely az illető országnak történelmi nevet adott s mely vére, munkája, kultúrája erejével megérdemli, hogy az illető nemzet az ő pszichéje, az ő nyelve, az ő történelmi céljai egységében jöjjön létre.

Mert mit is mondott az a fene izenősen izenő Kossuth apánk? Ezt: *a nemzet a közös műveltség, közös múlt, közös érdekeken, érzelmeken, küzdelmeken alapszik*.

Van olyan epidermisű ember, aki fényes nappal el meri mondani: hogy a zsidóság, a többi magyarországi fajok és a magyarság közt van olyan Egység: mely közös reményeken, közös érdekeken, érzelmeken alapszik? Ezt az Egységet, a leendő magyar nemzetet mi akarjuk megteremteni az új magyar honfoglalás igazságtevő erejével.

Addig pedig lássuk, misoda égető veszedelem is az öntudatos, organikus célú faji politika:

Abszolút faji politikát űzött a zsidóság. És övé a bank, az ipar, a kereskedelem, az ország egész gazdasági élete, övé a sajtó, a színház, a szabad pályák nagy része, a propaganda minden eszköze. Ahol a magyar munka, a magyar verejték pénzzé csordul: a zsidó tartja a kádat. Ahol a magyar gondolat, magyar szépség pénzre változik: a zsidó inkasszál.

Faji politikát űz egy idő óta a pángermánizmus sodrába került hazai németiség. És övé a mi-

nisztériumok, a bürokrácia, a hadsereg, a muni-
cipiumok, az Egyház hatalmat, irányítást, vagyont
jelentő helyeinek túlnyomó része. A magyar kul-
túra, a magyar lélek minisztere csak az ő soraiból
kerülhet ki.

Faji politikát üz a szlávság egy része. És bő
boldogulása van az Egyházban, a bürokráciában
és sok más téren.

Faj-talan. öntudatnélküli, szolidaritástalan.
önmagáról megfélelmező politikát üz a magyarság
ezer év óta. És mi az eredménye? Kiszorult az
irányítás, a vagyon minden lehetőségéből. Elvesz-
tette földjét, napról-napra szűkebb körre szorítják
nyelvét, elvesztette a szelekció minden formáját,
sorsa, jövője intézését. Mi a folytatása a „*magyar
hadició tiszta vonalának*”? Kitagadottság, szolgál-
ság, hontalanság, koldusbot, földönfutás.

7.

Mit kell tenni, mit kell tenni, oh, mit kell
tenni? Hirdetni kell az új hitet, titkon és harsá-
nyan, otthon és a nyilvánosság terein. Hirdetni kell
az élet végső parancsát, az egyetlen választ a halál
ijesztéseire: hirdetni kell a magyarság mindenek-
fölött álló vallását, a magyar életakarát egyetemes
egységét. A családban az apa, az anya és a na-
gyobb gyermekek, az iskolában a tanítók, taná-
rok és idősebb tanulók, a felekezetekben a papok
és szellemi vezetők, a hivatalokban, a gyárakban,
a kereskedésekben, a műhelyekben, a szerkesztő-
ségekben és mindenütt: az új magyar hit hívői:
titkos összebujásokban vagy nyílt, hitvalló s ha
kell erőszakos fellépésben hirdessék, szervezzék
az új magyar honfoglalás hitét. Hogy minden ma-
magyar jaj erősebb legyen minden magyar jaj el-
keseredésével, hogy minden magyar életakaratan
ott mozdítson minden magyar életakarát s hogy

minden magyar védelem legyen és segítség minden magyar számára. Hogy a magyar magyarnak szerezzon becsülést, hírnevet, szeretetet, magyart juttasson levegőhöz, falathoz, álláshoz, befolyáshoz, hogy az élet minden mozzanatában ennek a nagy Egységnek, ennek az igazságtevő új hitnek parancsait teljesítse. Hogy minden látás, vélemény, nézet és pártkülönbségen át: összefogó kéz, egymásnak vetett váll, széttörhetetlen védő szolidaritás legyen az: hogy magyar.

Van-e remény? A nyitott ablakon a szellő behozza a közeledő május lehelletét. Az élet millió csírában, rügyben, virágban akarja a több életet s majdnem harsogva folyik a tavasz nedve a világ ereiben. Az áprilisi ég roppant katedrálisa alatt mérhetetlen orgona a zsendült föld s a Tavasz lobogó hajjal, kacagó ajkakkal játssza rajta a megújulás forró Tedeumát: élni! élni! élni!

A magyar falu földtelen, koldus, beteg. A magyar munkás idegen faj imperializmusához kötve néma lázadással nézi elárvult sorsát. A magyar lélek kömivese hontalan a visszhangtalan országban. És távol: Galícia. Oroszország. Románia, Törökország, Olaszország, Flandria mezőin felüvöltének a behantolt magyar sírok.

Városmajor, 1936. április hó 20-án.